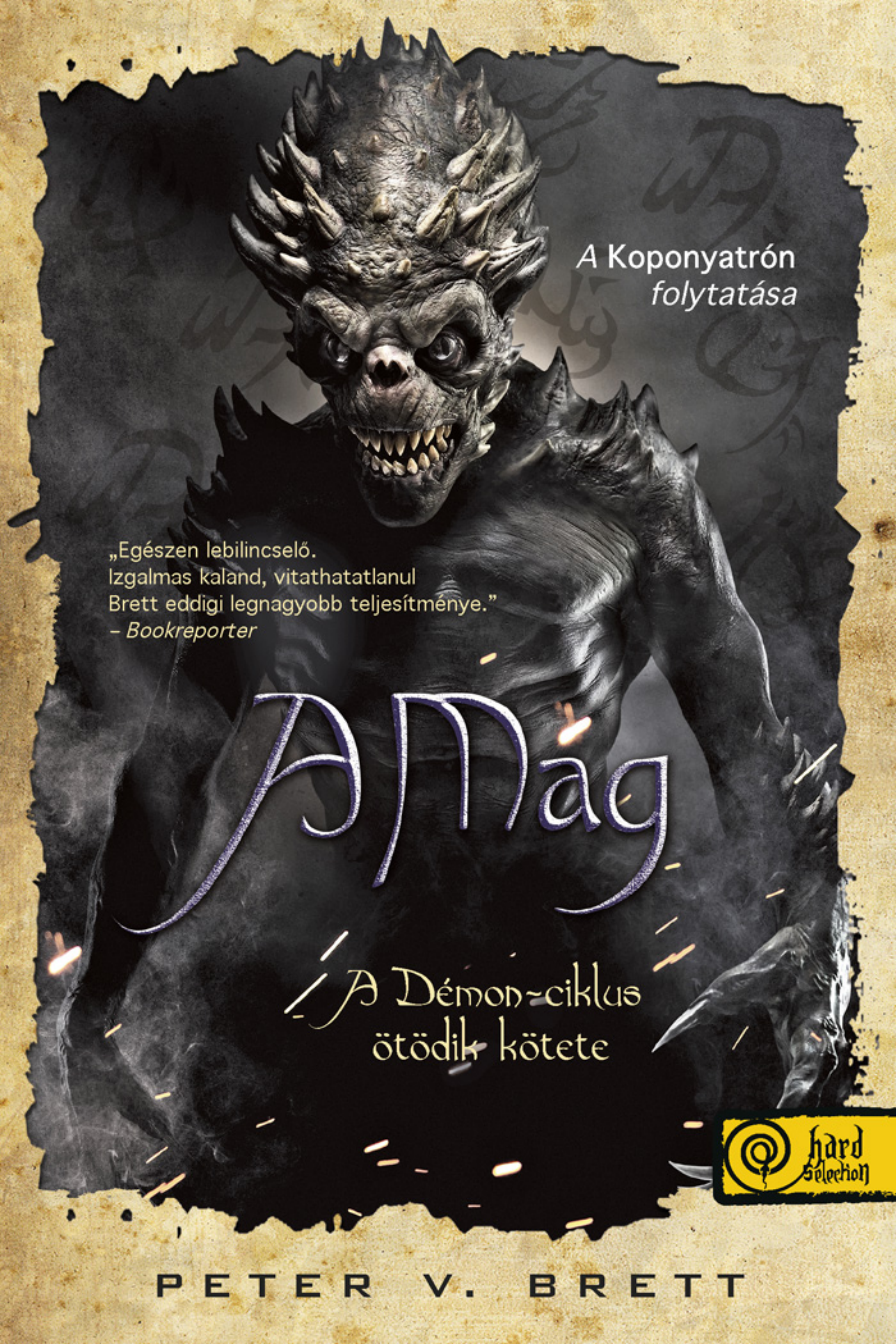

A Koponyatrón
folytatása

„Egészen lebilincselő.
Izgalmas kaland, vitathatatlanul
Brett eddigi legnagyobb teljesítménye.”
– Bookreporter

A Mag

A Démon-ciklus
ötödik kötete

PETER V. BRETT

Peter V. Brett

AMag

A Démon-ciklus
ötödik kötete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

PROLÓGUS

Foglárók

v. u. 334

—**R**AJZÁS LESZ.

Az Alagai Ka, a démon hitvese az emberkatona szájával beszélt – azéval, akit Shanjatnak neveztek. A Hitves leláncolva feküdt egy mágikus körben, de sikerült összetörnie az egyik lakatot, és foglyul ejtenie a katonát, mielőtt a fogvatartói reagálhattak volna.

Shanjat önálló akarata megszűnt, alig volt több bábunál. A Hitves örömét lelte a foglárjainak okozott fájdalomban. Megemelte a katona lábát, próbált ráérezni a testre. Nem találta olyan hasznosnak, mint egy tükördémon, de azért erős volt, a felszíni népek primitív fegyvereit tartotta magánál, és a Hitves kihasználhatta a katonát a foglárókhoz fűző érzelmi köteléket.

– Ez meg mi a Magot jelentsen? – kérdezte a Felfedező. Az, akit a többiek Arlennek vagy a Par’chinnak neveztek. Ő hatni tudott a többiekre, de ez nem volt valódi dominancia.

A Hitves megkereste a katona nyelvi központját. Egyre folyékonyabban tudta kifejezni magát az ember által kommunikációnak nevezett, primitív hörgésekkel.

– A királynő hamarosan szaporodik.

A Felfedező a katona szemébe nézett, és karba fonta a kezét. A bőrébe festett jelek lüktettek az erőtől.

– Azt tudom. De mi köze a rajzáshoz?

– Fogságba ejtettetek, és megöltétek a legerősebb fivéreimet – mondta a Hitves. – Senki sem maradt az udvarban, aki megakadályozná a fiatal királynőket, hogy elszívják az anyjuk erejét, és érésnek induljanak.

A Felfedező vállat vont.

– A királynők megölik egymást, nem? Ott helyben, a szülőkamrában. Végül a legerősebb veszi át a bolyt. Jobb egy új királynő, mint egy teljesen érett.

A Hitves a katona szemét a Felfedezőn tartotta, közben a magáéval a többiek auráját figyelte.

Az Elmegyilkos köpenyét és koronáját viselő, a lándzsájával felfegyverkezett Örökös – akit Jardirnak neveztek – volt messze a legveszélyesebb mind közül. A mágikus körben leláncolt Hitves nemigen tehetett volna semmit, ha ez az ember úgy dönt, hogy megöli, márpedig Shanjat igába hajtása láthatólag alaposan feldühítette. Csakhogy az aurája elárulta az Örököst. Akármilyen szívesen ölte volna is meg a Hitvest, élve volt rá szüksége.

Ennél sokkal érdekesebb volt az Örököst és a Felfedezőt összekötő érzelmek hálózata. Szeretet, gyűlölet, rivalizálás, tisztelet. Düh. Bűntudat. Szédítő elegy volt, és a Hitves örömét lelte a tanulmányozásában. Az Örökös türelmetlenül kutatta az információkat. A Felfedező nagyon sok mindent nem mondott el neki, és csak úgy ropogott az ingerültség az aurájában, amiért valaki más diktálta neki a tempót.

A Vadászon, akit Rennának neveztek, kevésbé tudott kiigazodni. A tüzes nő izzott a Mag lopott mágiájától, a bőrét erő rovásai borították. Ő kevésbé ügyesen tudta használni a képességeit, és hajlamos volt váratlan kirohanásokra, hacsak nem tartották kordában. Most fegyverrel a kezében, ugrásra készen várta az első olyan pillanatot, amikor ki lehet törni a patthelyzetből.

Az utolsó egy újabb nőstény volt, Shanvah. Az akaratától megfosztott katonához hasonlóan őt sem vette körül különösebben erős mágia. Ha nem ölt volna meg egy démonherceget a pusztá fegyvereivel, a Hitves jelentéktelennek bélyegezte volna. Viszont még ha a leggyengébb volt is a fogvatartói közül, az auráját egészen különlegesnek találta. A báb az apja volt. A nő erős akaratral rezzenéstelenül tartotta az aurája felszínét, de alatta a lelkét gyötörte a fájdalom. A Hitves előre örült neki, hogyan fogja majd megízlelni ezt az emléket, amikor feltöri Shanvah koponyáját, és beleharap az elméje puha húsába.

A Hitves megneveltette a bábuját, hogy az emberek inkább rá figyeljenek helyette.

– A fiatal királynőknek esélyük sem lesz harcolni. Mivel egyik testvérem sem elég erős hozzá, hogy uralkodjon a többiekén, mindegyik ellop egy tojást, és menekülőre fogja.

A Felfedező ezen fennakadt egy pillanatra, aztán lassan megértette.

– Bolyokat hoznak létre egész Thézában.

– Nem kétlem, hogy már el is kezdték. – Megrázatta a bábuval a lándzsáját, az emberek tekintete pedig megjósolható módon követte a mozgást. – A saját fajtád vesztét okozod azzal, hogy itt tartasz.

A Hitves óvatosan megemelte a láncait, gyenge pontot keresett. A fémbe vésett rovások égtek, a mágiáját cibálták, de a Hitves szigorúan őrizte az erejét. Máris összetörte az egyik lakatot, és kiszabadította az egyik végtagját. Ha csak még egyet el tud törni, a bábu talán elég kárt tehet a körben, hogy a Hitves megszökhessen.

– Hány elme maradt még a bolyban? – kérdezte a Felfedező. – Eddig hetet öltünk meg, téged nem számítva. Gyanítom, ez semmiség.

– A bolyban? – kérdezett vissza a Hitves. – Mostanra egy sem. Nem kétlem, hogy felosztották egymás között a párzási helyeket, és igyekeznek békességet teremteni a tojásrakás előtt.

– Párzási helyeket? – kérdezte a Vadász.

A bábu elmosolyodott.

– A Szabad Városaitok lakói hamarosan úgy fogják találni, hogy a faaik és a rovásaik nem is annyira biztonságosak, mint elhittették velük.

– Bátor szavak, Alagai Ka – szolt az Örökös –, így, hogy láncra verve fekszel előttünk.

A Hitves végre megtalálta, amit keresett. Az apró hiányosságot az egyik lakatban, ahol a fogság hónapjai alatt rozsdásodni kezdett. Ha eltörné, azzal megszabadulhatna a láncától, de az ehhez szükséges erő fényes lenne, és a fogvatartói idő előtt ráeszmélnének, mi történik.

– Mostanáig megtarthattátok a párzási területeiteket. – A bábu oldalt lépett, az emberek tekintete követte. – Vadászterületek a testvéreimnek. Úgy török majd fel a falaitokat, mint a tojás héját, és megtömik az éléskamráikat, hogy kielégíthessék az új királynőik étvágát.

– És Ala végzete gyarapodik a méhükben – bólintott az Örökös. – Ezt nem engedhetjük meg.

– Szabadítsatok ki! – mondta a Hitves.

– Az teljesen kizárt – mordult rá a Felfedező.

– Ez egyetlen valódi esélyetek – magyarázta a Hitves. – A visszatérésem még megakadályozhatja a rajzást.

– A Hazugságok Hercege vagy – jelentette ki az Örökös. – Nem vagyunk annyira ostobák, hogy elhiggyük, amit mondasz. Van másik lehetőség. Lemegyünk a mélybe, ahol egyszer s mindenkorra megöljük az Alagai'ting Kát.

– Azt állítod, hogy nem vagytok ostobák – mondta a Hitves –, mégis azt képzelitek, hogy túlélhetitek a bolyba vezető utat? Addig sem

jutnátok, mint Kavri, aki pedig elég gyorsan megtört, és visszamenekült a felszínre.

A szavak elérték a kívánt hatást. Az Örökös minden izma megfeszült, szorosabban markolta a lándzsáját.

– Újabb hazugságok. Kaji legyőzött benneteket.

– *Kavri* sok démont megölt – mondta a Hitves. – Sok herceget. Évszázadokba telt, mire újra benépesítettük a bolyt, de eredménytelenül próbált betörni a birodalmunkba. Ez a legtöbb, amiben a fajtátok reménykedhet. Nem ez az első ciklus, és nem is ez lesz az utolsó.

– Azt mondtad, elvezetsz bennünket a Magba – emlékeztette a Felfedező.

– Ezzel az erővel azt is kérhetnétek, hogy vigyelek el benneteket a nappali csillag felszínére – mondta a Hitves. – Jóval azelőtt végetek lenne, hogy megérkeznétek. Ti is tudjátok.

– Akkor a bolyba – mondta a Felfedező. – Az elmeudvarba. A démonkirálynő flancos páرزószobájába.

– Abba is belepusztulnátok. – A Hitves még egy lépéssel odébb terelte a bábut.

– Vállaljuk a kockázatot – mondta a Vadász.

Végre mind a megfelelő helyzetben voltak. A bábu felemelte lándzsáját, és a Felfedező szíve felé hajította. Ahogyan az várható volt, a Felfedező köddé vált, a fegyver ártalmatlanul hatolt át a testén, egyenesen az Örökös felé, aki a maga fegyverével félreütötte.

A bábu erre a pajzsát dobta el, minden erejét bevetve. A kemény perem összezúzta a Hitvest fogságban tartó rúnakövek egyikét. A Vadász már támadott is volna, de a katonanő felkiáltott, és az útjába állt, hogy ne férhessen oda az apjához.

Ennyi idő elég is volt hozzá, hogy a bábu megforduljon, kezébe vegye a rovásos láncot, a Hitves pedig egy koncentrált mágialökettel kettéropantsa a meggyengült szemet. Mint a megszaggatott hálóját szétszedő pók, a bábu nekilátott, hogy felfejtse a láncot.

Az ezüstrovások égették a Hitves bőrét, de ennyi fájdalom igazán nem volt nagy ár a szabadságért. Karma egyetlen mozdulatával újabb adag mágiát szabadított fel, ami az összetört láncszem egy apró darabját az Örökös felé repítette. A fémdarab leütötte a férfi fejéről a koronát, amivel elérte, hogy ne emelhesse fel a pajzsot, amivel annak idején csapdába ejtette a Hitvest.

A Vadász félrelökte a katonanőt, és már ugrott is, hogy megállítsa a bábut, de elkésett. A Hitves már akkor köddé vált, amikor a nő meglengettette a fegyverét, csak egyetlen karmát hagyta meg a maga valójában,

amivel felvágta a nő hasát. Átcsusszant a résen, amit a bábu nyitott neki, majd a külső rováskör peremén öltött újra testet.

A Felfedező a társához rohant, aki zihálva próbálta megakadályozni, hogy a belei a padlóra omoljanak. A Vadász nem tudott eléggé koncentrálni hozzá, hogy köddé váljon, és helyrehozza magát, így a Felfedező kénytelen volt értékes időt és erőt vesztegetni a gyógyítására.

A Hitves rovást rajzolt a levegőbe, mire a koronája után induló Örökös a lábánál szétrobbanó kövek kibillentették az egyensúlyából. A bábu átrúgta a koronát a szobán, aztán támadott, hogy még pár pillanatra felartsa az Örökös.

A Hitves elfordult, felemelte a farka csonkját, és mágikus ürülékkel terítette be a rováásokat, hogy hatástalanítsa őket.

Épp megint köddé vált volna, amikor az Örökös felkiáltott:

– Elég!

Lándzsája nyelvél koppintott egyet, mire mindenki elvesztette az egyensúlyát, és a földre zuhant. A Hitves gyorsan összeszedte magát, újra testetlen lett, és a rovásközt nyílt rés felé indult. Mielőtt azonban odaérhetett volna, a Felfedező bevetette a maga mágiáját, és hajnali fényt eresztett a résre. A nappali csillag még nem emelkedett a látóhatár fölé, de a világossága így is égette a Hitves mágiáját, kimondhatatlan szenvedést okozva neki. A többi démon ilyenkor biztosan nem mer közelíteni.

A Vadász szertefoszlott, aztán gyógyult sebbel öltött újra testet. A Felfedező meg ő gyakorlott mozdulatokkal rováásokat rajzoltak a levegőbe, amivel éles fájdalom hullámaint küldték a fényről menekülő démon felhőjébe. Testetlen formájában a Hitves nem tudta irányítani a bábút, így a katonanő gyorsan lefogta az apját. Az Örökös visszaszerezte a koronáját, és felemelte a pajzsot, újra csapdába ejtve a Hitvest.

Nem maradt más lehetősége, mint hogy megadja magát és tárgyaljon. Az embereknek még mindig élve volt rá szükségük. A Hitves testet öltött, visszahúzta a karmait, elrejtette a fogait, és magasba emelte a karját, ahogyan az emberek szokták, ha feladják a küzdelmet.

A Vadász keményen lesújtott a fejére, a Hitves koponyáját becsapódási rováskok rázták. Ez a nő impulzív volt, a többiek visszafogottabbak lesznek.

Ahogy azonban a Hitves oldalt gördült, így tompítva az ütés erejét, a Felfedező is megütötte a másik irányból, amitől megrepedt a koponyája, és az egyik szeme kirobban a gödréből.

A démon elvesztette az egyensúlyát, aztán egy pillanattal később megkapta a harmadik ütet is az Örökös lándzsájával – a csapás keményebb volt, mint amire akár egy szikladémon képes lett volna.

A verés folytatódott, és a Hitves már biztos volt benne, hogy ezek a primitív barbárok meg fogják ölni. Próbált köddé válni, de mint pár pillanattal korábban a Vadász, most ő találta lehetetlennek, hogy elég energiát koncentráljon az átalakuláshoz.

Egyre nehezebben tudta felfogni, melyik ütés kitől származott, csak a találatok tompa puffanását meg a fájdalmat érezte.

Aztán már egyáltalán semmire nem tudott koncentrálni. Minden elfeketedett körülötte.

A Hitves gyötrelmek közepette ébredt. Próbált erőt meríteni a belső tartalékaiból a gyógyuláshoz, de alig maradt valami. Öntudatlan állapotában rengeteget elhasználhatott, hogy a legsúlyosabb sérüléseit rendbe tegye. Minden másnak természetes úton kell begyógyulnia.

Az elátkozott lánc nem került vissza rá. Talán ebben a pillanatban is azon dolgoztak, hogy megjavítsák. Talán arra számítottak, hogy tovább marad mozgásképtelen.

Ha így volt, az emberek még ostobábbak voltak, mint eddig gondolta. A függőnyt behúzták, és a Hitves érezte a sötétséget a vastag szövet mögött. Újra elérhető közelségben érezte a menekülést. Felemelte egy karmát, és merített a maradék kevéske energiájából, hogy erőt küldjön a rováshoz, amit a levegőbe rajzolt vele.

De ez az erő szertefoszlott, mielőtt elérte volna a karma hegyét, és a Hitves testén olyan erős fájdalom rezonált végig, hogy hangosan felzisszent.

Megint próbálkozott, de az erő megint semmivé lett, csak a húsa izzott tőle.

A Hitves végignézett magán, és ahogy meglátta a világító rováásokat, végül rádöbbsent, mi történt vele.

Tűvel fecskendeztek tintát a bőrébe, éppen úgy, ahogy a Felfedező önmagával csinálta. Az egész testét rováások borították. Még hozzá a saját kasztjára szabott elmerováások. A szimbólumok a teste bőrtönébe zárták, megakadályozták, hogy köddé váljon, vagy hogy kinyúljon az elméjével. Ami még rosszabb volt, ha a Hitves – vagy valamelyik fogvatartója – eleget energiát küld beléjük, az végez vele.

Ez sokkal rosszabb volt, mint a lánc. Olyan megaláztatás, amit a Hitves eddig elképzelni sem tudott.

De minden problémára van megoldás. Minden rovásnak vannak gyengéi. Kivárja a maga idejét, és meg fogja találni.

1. FEJEZET

Mindkettő

v. u. 334

L EESHA GÖRCSÖKRE ÉBREDT.

A tíz, utazással töltött nap az ötezer Baltás társaságában sikeresen hozzászoktatta a kényelmetlenségekhez. Mostanra kizárólag oldalfekvésben tudott aludni, márpedig a kocsi padját nem erre tervezték. Inkább a padlón kuporodott hát össze, mint Amanvah meg Sikvah a párnákkal telepakolt kocsijukban.

Fájdalom hullámai söpörtek át rajta, ahogy a méhe izmai összehúzódtak, és elkezdtek készülni az előttük álló feladatra. A szülés még tizenhárom hétig nem volt esedékes, de gyakran előfordult, hogy a nők idejekorán átéltek ilyesmit.

És elsőre egytől egyig mindannyian pánikba esnek, mondta mindig Bruna. Azt hiszik, idő előtt szülni fognak. Még én is azt hittem, pedig többtucatnyi visító babát pofoztam a világra, mielőtt magam is kipréseltem egyet.

Leesha gyors, egyenletes ritmusban lélegzett, hogy megnyugtassa magát, és könnyebben viselje a görcsöket. A fájdalom nem volt újdonság számára ezekben a napokban. A hasán már kék-zöld volt a bőr a magzat erőteljes rúgásaitól. A terhessége alatt nemegyszer volt kénytelen rovásmágiát alkalmazni. A baba minden egyes alkalommal hevesen reagált.

A mágia visszacsatolása emberfeletti erőt és kitartást adhat. Az idősek megfiatalodnak, a fiatalok idő előtt felnőttek lehetnek. Felerősödnek az érzelmek, nehezebb uralni őket. A mágia okozta fájdalomtól az ember néha erőszakossá válik. Veszélyessé. Mit művelhet hát az ilyen erő egy még teljesen ki sem alakult gyerekkel?

Hét hónap sem telt el a terhességből, Leesha mégis úgy festett, de úgy is érezte magát, mint aki már a teljes idő vége felé jár. Számított a korai

szülésre, sőt, még örült is neki, mert így talán nem kellett tartania tőle, hogy a gyerek túlságosan nagyra nő. *Vagy hogy kiverekszi magát a méhemből, és magától elmászik.*

Leesha továbbra is mélyeket lélegzett, de csak nem nyugodott meg, és a fájdalom sem hagyott alább.

A legkülönbözőbb dolgok kiválthatják az összehúzóódásokat, tanította Bruna. *Például ha a kis gazember belerúg egy jókorát az anyja hólyagjába.*

Leesha előkerítette az éjjeliedényt, de hiába könnyített magán, a görcsök csak nem akartak enyhülni. Vetett egy pillantást a porcelánedénybe. A vizelete homályos volt, és véres.

Mozdulatlanná merevedett, a gondolatai száguldottak, ahogy az edényt bámulta. Aztán a baba megint jókorát rúgott. Leesha felkiáltott, és már tudta. Jön.

Mire Wonda megérkezett jelentést tenni, Leesha már a padon támaszkodott. Közeledett a hajnal.

Wonda átadta a kantárszárat, és macskaügyességgel leugrott a nyeregéből. A mozgó kocsi küszöbére érkezett, kinyitotta az ajtót, és könnyedén lehuppant a padra Leeshával szemben.

– Majdnem otthon vagyunk, asszonyom, ha össze akarod szedni magad kicsit – mondta. – Gared előrelovagolt, amíg aludtál. Most érkezett vissza.

– Mennyire rossz a helyzet? – kérdezte Leesha.

– Elégé – felelte Wonda. – Szép kis tömeg verődött össze. Gar próbálta megakadályozni, ahogyan kérted, de azt mondja, olyan volt, mint ha pusztá kézzel próbálna kihúzni a földből egy farönköt.

– Az angiers-iek meg a francos ceremóniájuk!

Leesha elhúzta a száját. Kezdte megérteni, hogyan képes Araine hercegnő elvonulni egy rakás hajlongó és pukedlizó szolga között úgy, mintha egyáltalán nem is látná őket. Néha az ember csak így juthat el oda, ahová akar.

– Nem csak cselédek meg örök vannak ott – mondta Wonda. – A fél városi tanács is kivonult.

– Az éjre már! – Leesha a tenyerébe temette az arcát.

– Egy szavadba kerül, és máris elintézem, hogy Baltások fala vegyen körül, amikor bemész a városba – mondta Wonda. – Azt mondjuk majd, hogy találkozhatnak veled, ha kipihented magad.

Leesha a fejét rázta.

– Grófnőként térek haza. Nem szeretnék azzal indítani, hogy elbújok mindenki elől.

– Jaj, asszonyom! – sóhajtott Wonda.

– Mondanom kell neked valamit – szólt Leesha. – De muszáj nyugodtnak maradnod.

Wonda zavartan nézett rá, aztán elkerekedett a szeme. Félig felemelkedett a helyéről.

– Baltás Wonda! Ott marad a feneked azon a padon! – Leesha úgy emelte a kezét, mint valami korbácsot, mire a lány visszahuppant. – Az összehúzódadások tizenhat percenként követik egymást. Valószínűleg még órák fognak eltelni a baba érkezéséig. Ma erősen támaszkodnom kell rád, drága, úgyhogy nagyon figyelj rám!

Wonda nyelt egy nagyot, de bólintott.

– Úgy lesz, asszonyom. Csak mondd, mit szeretnél, és már intézem is.

– Méltóságteljes tempóban fogok kiszállni a kocsiból, és egyenesen az ajtó felé indulok – közölte Leesha. – Egyszerre csak egy emberrel beszélék közben. Egyetlen pillanatra sem állunk meg, és nem is lassítunk.

– Igenis, asszonyom – bólintott Wonda.

– Kinevezlek a házi őrségem vezetőjének – mondta Leesha. – Ha mindenki összegyűlt az udvarban, ahogyan mondd, ez elég okot ad neked ahhoz, hogy előreküldj pár Baltásnőt biztosítani az erődöt. Amint az uralkodói lakosztály biztonságos, senki sem juthat be rajtad, rajtam és Darsyn kívül.

– Vika? – kérdezte Wonda.

Leesha a fejét rázta.

– Vika hónapok óta először találkozik a férjével. Nem veszem el tőlük ezt a pillanatot. Semmi olyasmit nem tud, amit Darsy ne oldhatna meg.

– Igenis, asszonyom – bólintott Wonda.

– Senkinek ne szólj róla, mi történik! – figyelmeztette Leesha. – Se az öröknek, se Garednek, se senki másnak!

– De asszonyom... – kezdte Wonda.

– Senkinek! – Leesha beszéde inkább hörgésnek hatott, mert egy újabb összehúzóadás miatt a fogai között szűrte a szavakat. Olyan volt, mintha egy kígyó tekeredne a hasa köré, és az szorítaná. – Nem hagyom, hogy pár megeredő nyelv miatt Zsonglőr-előadás legyen ebből. Ahmann Jardir gyerekét fogom megszülni. Nem mindenki akar majd csupa jót kívánni neki, és a szülés után mindketten... gyengék leszünk.

Wonda tekintete megkeményedett.

– Addig ugyan nem, amíg én is ott vagyok, asszonyom! A napra esküszöm!

Wonda nem mutatta jelét, hogy bármi szokatlan történt volna, amikor a kocsi ajtajából egyenesen a mellette haladó lova kengyelébe lépett.

Odabent a kocsiban a fény elhalványult egy pillanatra, de rögtön újra felerősödött, amint becsukódott az ajtó. Ezzel együtt a csendrovások is ismét aktiválódtak, Leesha pedig megengedhette magának, hogy fájdalmasan felnyögjön.

Egyik kezét a derekára, másikat a súlyosan gömbölyödő hasa alá tette, ahogy nagy nehezen feltápáskodott. A melegítő rovások másodpercek alatt felforralták a kannában a vizet. Leesha forró vizet öntött egy ruhára, és az arcához nyomta.

A tükörben sápadt és beesett volt az arca, a szeme alá sötét karikák gyűltek. Leesha nagyon szeretett volna benyúlni a horaerszényébe, hogy egy kis mágiával gyűjtsön erőt az előtte álló megpróbáltatásokhoz, de túl veszélyes lett volna. A mágiáról tudni lehetett, hogy rohamokat képes kiváltani gyerekeknél, márpedig neki erre most a legkevésbé sem volt szüksége.

A púderére pillantott, de soha nem tudta olyan ügyesen kifesteni az arcát, mint ahogyan rovásokat festett a testére. Ehhez az anyja értett igazán. Azért megtette, ami telt tőle, majd kifésülte a haját, és megigazította a ruháját.

A Rönkösházához csatolt külső területek útjai kanyarogva követték a Leesha és Bálás Arlen által megtervezett védőmezők formáját. Most már tucatnál is több település csatlakozott, és az egymáshoz kapcsolódó újabb és újabb védőmezők minden egyes éjszaka még hátrébb szorították a démonokat. Leesha olyan bensőséges viszonyt ápolt a formával, mint egy szeretővel, és ki sem kellett néznie az ablakon, anélkül is tudta, hogy Menedékben járnak.

Nemsokára megérkeznek Rönkösházára, Rönkös megye és a védőmezők központjába. Szűk két évvel korábban a falut még háromszáznál is kevesebben lakták – alig érte el azt a méretet, hogy járjon neki egy pötty a térképen. Most már felvette a versenyt bármelyik Szabad Várossal.

Újabb összehúzás kapta el. Egyre sűrűbben érkeztek, már csak hat perc volt köztük. Tárgult odalent, és érezte, hogy a gyerek lefelé mozdul. Mély lélegzetet vett. Pár gyógynövény enyhíthette volna valamelyest a fájdalmát, de nem merte bevenni őket, amíg nem vonult vissza a hálószobája biztonságába.

Leesha kilesett a függöny mögül. Azonnal meg is bánta, mert válaszul hangos éljenzés érkezett. Azért intézte úgy, hogy még pirkadat előtt érkezzenek, mert nem akart nagy felhajtást, de egy ekkora menetet nem lehetett csak úgy elrejtetni. A korai óra ellenére megteltek az utcák, és az ablakokból is rengetegen figyelték a hazafelé tartó menetet.

Különös érzés volt otthonként tekinteni Thamos erődjére, de Rönkös megye grófnőjeként most már a magáénak mondhatta. A távollétében Darsy a Fűvészerdőben álló régi kis házikóját a Gyógyfűvészek Iskolájának központjává alakította át. Remélhetőleg ez csak az első volt a később létesítendő számos oktatási intézmény közül a környéken. Leesha továbbra is szívesebben tanított volna inasokat, de tudta, hogy sokkal többet érhet el, ha átköltözik a korábban Thamos rezidenciájául szolgáló erődbe.

Amikor végül megpillantotta az épületet, összeráncolta a szemöldökét. A tömzsi, erős falakkal határolt erőd építéskor inkább a jó védhetőséget részesítették előnyben, mint az esztétikát – legalábbis kívülről. Odabent bizonyos szempontból rosszabb volt: egy újjáépítéssel vesződő vidékre nem illett ilyen gazdag palota. Így, hogy az épület az övé lett, mindkét problémával foglalkoznia kellett.

Az erőd nagy kapuja nyitva volt, mellette kétoldalt Thamos lovasságának maradéka állt sorfalat. Alig ötvenen voltak csak, a többiek magával a gróffal együtt odavesztek a révfalui csatában. Igazán méltóságteljes látványt nyújtottak hatalmas angiers-i musztángjaik nyergében, ló és lovasa egyaránt rezzenéstelen arccal, feszes vigyázzban állt. Mindannyian felfegyverkeztek és páncélt öltöttek, mintha arra számítanának, hogy Leesha bármelyik pillanatban csatába vezényelheti őket.

Az udvart is inkább mintha háborúra készítették volna fel, nem pedig hazatérésre. Balra Gamon százados ült a tisztjeivel a nyeregben sok száz egyenes derekú, előreszegezett tekintetű fegyveres előtt, akik a nyél végét a földre támasztva, tökéletesen egyforma szögben tartották nehéz bárdjaikat.

Az udvar jobb felében az erődítmény teljes személyzete sorakozott fel. Makulátlanul tiszta, tökéletesre vasalt egyenruhájukkal nem maradtak el a gyalogság mögött – maguk is valóságos hadsereget alkottak.

Erdekes lesz látni, mi történik ezekkel a hibátlan sorokkal, ha itt szülnék meg az udvar közepén. A gondolat fanyar volt, de aztán a gyerek rúgott egyet, és már nem is tűnt olyan szórakoztatónak.

Ahogy Wonda előre figyelmeztette, rengetegen álltak az erődhöz vezető lépcső tövében. Lord Arther vezette őket, aki mereven szobrozott

a díszegyenruhájában, lándzsáját a kezében tartva. Ott volt mellette Tarisa is, a gróf egykori dajkája, akiből Leesha komornája lett. Gared a jegyesével, Rosallal meg Rosal anyjával várta őket. Ott volt velük Hayes inkvizítor, Darsy és Vika, a két gyógyfüvész, az apja, Erny és... az éjre, még Leesha anyja, Elona is, aki a pillantásával igyekezett hátulról felnyársalni Rosalt. Leesha imádkozott, hogy a korai óra, ha mástól nem is, legalább ettől a démontól megmentse, de az imái szokás szerint nem találtak meghallgatásra.

Wonda bedugta a fejét az ajtón.

– Készen állsz, asszonyom?

Leeshára a fájdalom újabb rohama tört rá. Melege volt, még a hideg téli levegőben is izzadt. Azért mosolygott, kifelé nem mutatott semmit. Remegő lábbal állt fel, érezte, hogy közben a gyerek lejjebb ereszkedik.

– Igen, drágám. Most már gyorsan!

Amikor a kocsi befutott, Gamon leszállt a nyeregből. Artherrel és Gareddel szinte egymást taszigálva igyekeztek a kezüket nyújtani, ahogy Leesha kilépett a kocsiból. A nő egyikükkel sem foglalkozott, inkább belekarolt Wondába, és együtt ereszkedtek le óvatosan a lépcsőn. Nem lett volna kellemes hasra esni a teljes gyülekezet előtt.

– Köszöntöm ismét Rönkösházán, Pápiros grófnő – szólt Arther egy elegáns meghajlás kíséretében. – Nagy megkönnyebbülés látni, hogy jól van. Amikor hallottunk az Angiers elleni támadásról, a legrosszabbtól tartottunk.

– Köszönöm – mondta Leesha, miközben arra koncentrált, hogy megőrizze az egyensúlyát.

Az udvarban a fogadóbizottság tagjai mindenfelé meghajoltak vagy pukedliztek. Ő maga egyenes háttal, méltóságteljesen bólintott, hogy még Araine hercegnő is büszke lett volna rá.

Aztán elindult. Wonda úgy helyezkedett, hogy feltűnés nélkül vezethesse a rá támaszkodó Leeshát. Közvetlenül a nyomukban két megtermett Baltásnő követte őket.

A férfiakat váratlanul érte az események illetően alakulása, és kissé esetlenül botorkáltak félre az útból. Azért gyorsan összeszedték magukat, és a nők után siettek. Gamon volt az első, aki Leesha mellé ért.

– Asszonyom, elkészítettem az őrség beosztását...

– Köszönöm, Gamon százados. – Leeshában minden kavarogni kezdett. Gyorsan összeszorította a combját, már attól rettegett, hogy elfolyik a vize, még mielőtt a házba érne. – Kérem, legyen oly kedves, és adja át Wonda századosnak.

Gamonnak földre gyökerezett a lába, elkerekedett a szeme.

– Wonda századosnak?

– Ezennel kinevezem Baltás Wondát a személyes testőrségem parancsnokává – mondta Leesha hangosan, egy pillanatra sem torpanva meg. – Rég esedékes volt már ez az előléptetés.

Gamon sietősre fogta, hogy megint utolérje őket.

– Ha bármilyen szempontból nem volt kielégítő a parancsnoki tevékenységem...

Leesha mosolygott, közben azon gondolkodott, vajon mindjárt elhányja-e magát.

– Szó sincs róla. Ön példamutatóan teljesített szolgálatot, és Rönkösháza iránti elkötelezettsége megkérdőjelezhetetlen. Továbbra is a Kéregkatonák parancsnoka marad, a házam biztonságáért felelős őrség azonban kizárólag Wonda századosnak jelent majd. Adja parancsba az embereinek, hogy oszoljanak, és térjenek vissza a feladataikhoz! Nem számítunk támadásra.

Gamon olyan képet vágott, mint aki egy követ próbál lenyelni, de miután az Angiers-ben töltött hónapok során nemigen tudta eldönteni, hogy fogoly vagy vendég, Leesha erősen ráunt a Kéregkatonák látványára. Wonda időközben személyesen választotta ki az őrséget átvevő Baltásokat, és most intett nekik, hogy biztosítsák a bejáratot, és fésüljék át az épületet.

Ahogy Gamon döbbenten elvonult, Arther már át is vette a helyét.

– A személyzet...

– ...láthatólag friss és üde, készen állnak rá, hogy elkezdjék a napot – vágott a szavába Leesha. – Ne tartóztassuk őket! – Egy kézmozdulattal jelezte, hogy nem tart igényt a gyülekezetre.

– Természetesen, asszonyom.

Arther megadta a jelet, és a tömeg oszladozni kezdett. A férfi épp mondani készült volna még valamit, de Leesha anyja elébe tolakodott, Ernyvel a nyomában. Elona hat hónapos terhes volt, bár ügyesen rejtette el mélyen kivágott ruhájával, amely elvonta a tekintetet a hasáról, és máshová irányította. A férfiak úgy széledtek szét, mintha egy magúr csöppent volna közéjük.

– Lányom, Rönkös megye grófnője! – Elona széttárta a karját, az arcáról sütött a... csak nem a büszkeség? Ha igen, az egészen rémisztő volt.

– Anya! Apa!

Leesha kurtán megölelte mindkettejüket, közben minden erejével azon volt, hogy ne reszkessen. Elona érzékelte, hogy valami nincs rendjén, de volt benne annyi tisztesség, hogy csak súgva kérdezzen rá:

– Rettenetesen nézel ki. Mi a baj?

– Csak muszáj bemennem, és pihenni kicsit.

Leesha megszorította Wonda karját, és újra nekiindultak. Ha mások féltek is Elona útját állni, Wonda megingathatatlan volt, akár egy fatörzs. Leesha anyja követte volna őket, de amikor Erny elkapta a karját, megtorpant. Baltás Wondához hasonlóan ő is mindig a lánya oldalán állt.

– Isten hozta itthon, grófnő! – Rosal gyakorlott mozdulattal pukedlizett, az anyja pedig követte a példáját.

– Emelia! – Leesha ügyelt rá, hogy a nő megfelelő nevét használja. – Lakkosné. Meglep, hogy ilyen korai órán találkozunk.

Odalépett Gared is, és hárman együtt követték Leeshát fel a lépcsőn.

– A gróf úgy rendezte, hogy az illendőség okán a hölgyek itt szálljanak meg az erődben. Találhatunk másik helyet...

– Képtelenség! – Leesha Rosalra kacsintott. – Rengeteg helyünk van. És hát hogy nézne ki, ha egy hozzád hasonló, tisztességes lány beköltözne a báró háztartásába az esküvő előtt? Abból botrány lenne!

Gared elvörösödött.

– Hálás vagyok. Át kellene nézned majd pár papírt, ha ráérsz.

Leesha már kevés híján elérte a lépcsőt. Következőnek Hayes inkvizitor jelent meg mellette. Tőle általában elválaszthatatlan tanítványa, Franq gyermek ezúttal ki tudja, miért, de nem tartott vele.

– Grófnő! Dicsértessék a Teremtő, amiért épségben hazaérkezett.

Időközben újabb kocsi állt meg. Kinyílt az ajtaja, mire Hayesnek elkerelkedett a szeme, amikor Jona lelkipásztor szállt ki belőle. Vika felkiáltott, és a fogadók sorfalából kirentva, rohanvást indult le a lépcsőn a férje felé.

Hayes döbbenten nézett rá, sőt, remegni kezdett fájdalmában. Leesha mosolya őszinte volt.

– Örömmel fogja hallani, inkvizitor úr, hogy ideiglenes megbízatása véget ért. A továbbiakban ismét Jona vezeti az istentiszteleteket Rönkössy megyében.

– Ez nevetséges! – hördült fel az inkvizitor. – Nem fogom csak úgy átadni a katedrálisomat...

Leesha felhúzta a szemöldökét.

– *A maga* katedrálisát, inkvizitor? Azt, amelyik az *én* megyémben áll?

Leesha közben folyamatosan haladt előre. Az erőd ajtaja közeledett, de még mindig nagyon távolinak tűnt. Hayes kénytelen volt feláldozni minden méltóságát, és a köpenyét megemelve a nő után sietni.

– Csak Pether herceg menthet fel...

Leesha elővarázsolt egy levelet, rajta a királyi pecséttel.

– Az ön inkvizíciója véget ért.

– Az inkvizíció nem pusztán egyetlen eretnek lelkipásztorról szólt – vitatkozott Hayes. – Bálás Arlen problémáját...

– Hosszasan boncolgathatja a Lelkipásztorok Tanácsával, miután visszatér Angiers-be – fojtotta belé a szót Leesha. – Jona pásztoratya majd eldelegálja a rönkösházi nyáját.

Hayes még nagyobbra tátotta a száját, mint Gamon.

– *Pásztoratya?*

– Őkegyelmessége lemondott a címről, amikor herceg lett – magyarázta Leesha –, és amúgy is többen élnek Rönkös megyében, mint Angiers-ben. A Szabad Városok Paktuma pedig megteremti a jogot a lelkipásztorainknak, hogy új rendet alapítsanak.

Az inkvizítor nem tudta, erre mit mondhatna, inkább elvette a levelet, és lemaradt a határozottan menetelő Leesha mögött. A herceg rendelete lehetővé tette, hogy Leesha válassza ki Rönkös megye spirituális vezetőjét, de maga is tudta, hogy a határokat feszegeti, amikor kinevezte Jonát pásztoratyanak. A függetlenség ilyen határozott kinyilatkoztatása nemigen fog tetszeni a borostyántrónnak, de nem tehettek ellene semmit, most, hogy Leesha ismét bevette magát Rönkösházára.

Darsy sebesen mozdult Leesha jelére, tisztos természetével hatékonyan tartva távol az inkvizítort, ahogy közéjük lépett.

– Hála a Teremtőnek, jó megint látni téged, asszonyom.

– Elképzelni nem tudod! – Leesha megölelte a másik nőt, és halkabban folytatta. – Kétpercenként jönnek az összehúzódasok. Ha nem jutok be gyorsan, itt szülök meg a lépcsőn. Wonda már előreküldött pár nőt, hogy biztosítsák az uralkodói lakosztályt.

Darsy bólintott, semmi jelét nem adta, hogy valami ne lenne rendjén.

– Menjek előre, vagy inkább kísérjelek?

Leeshán végigsöpört a megkönnyebbülés.

– Kísérj be, kérlek!

Darsy megfogta Leesha másik karját, és immáron Wondával kettesben támogatták, amikor befutott egy újabb kocsi, amiből Amanvah, Sikvah és Kendall szállt ki komoly tekintettel.

– Asszonyom! – szólt Darsy. – Hol van Rojer?

Leesha továbbra is mélyen, egyenletesen lélegzett, miközben a koporóra mutatott, amit egy csapat Baltás emelt ki éppen a kocsiból.

Darsy elfojtott kiáltást hallatott, és hirtelen megtorpant. Leesha kibillent volna az egyensúlyából, és talán még el is esik, ha Wonda nem fogja a másik karját.

– Tartsd magadban, Darsy! – morogta Wonda. – Erre most nem érünk rá.

Darsy bólintott, összeszedte magát, és hárman együtt továbbindultak.

Amanvah sietve indult felfelé a lépcsőn, mit sem törődve Wonda és Darsy szúrós pillantásaival. Találkozott a tekintetük, és Leeshának többre nem is volt szüksége. *Tudja.*

– Leesha grófnő! – kezdte a dama'ting.

– Ne most, Amanvah! – sügta Leesha.

A másik nő mintha meg sem hallotta volna, közelebb lépett. Wonda kinyújtotta a karját, hogy elzárja előle az utat, Amanvah azonban úgy érintette meg a vállát az ujjával, hogy a sorompóul szolgáló kar tehetetlenül hullott alá.

– Segítenem kell a szülésnél! – jelentette ki minden körülményeskedés nélkül.

– Egy fenét fog maga segíteni! – mordult rá Darsy.

– Elvetettem a kockákat, asszonyom – mondta halkan Amanvah. – Ha nem leszek melletted az elkövetkezendő órákban, meg fogsz halni.

– Ezt vegyem fenyegetésnek? – kérdezte Wonda halkan, hátborzongatóan.

– Hagyjátok abba! – parancsolt rájuk Leesha. – Velünk jön.

– Mindent meg tudok csinálni... – kezdte Darsy.

Leesha felnyögött. Nagyon jó lett volna már lefeküdni.

– Erre nincs idő.

Az első lépcsőfokra tette a lábát. Olyan keveset kellett kapaszkodnia, mégis úgy érezte, mintha hegyet mászni készülne.

Tarisa odafent várta. Leeshának sikerült segítség nélkül felmennie, de a nőnek így is elég volt egyetlen pillantás, hogy felmérje a helyzetet.

– Erre! – mondta, majd sarkon fordult, kitérte az ajtót, és csettintett az ujjával egy csapat cselédnek. Azok odasiettek hozzá, Tarisa pedig, mint valami tábornok, menet közben osztogatta nekik az utasításokat.

Leesha tudta, hogy most már gyorsan fog terjedni a hír, de nem tehetett ellene semmit. Csak arra koncentrált, hogy egyenletesen vegye a levegőt, és egyik lábát a másik elé helyezze.

Amint elhagyták az előcsarnokot, Wonda intett az öröknek, akik összezártak mögöttük. Az erős nő a karjába kapta Leeshát, mint valami gyermeket, és úgy vitte tovább a hálósobája felé.

– Nyomd! – mondta Darsy.

Fölösleges kérdés volt. Amint letették az ágya szélére, Leesha máris érezte, hogy a baba mozogni kezd. Jött az, ha nyomta, ha nem. Teljesen

kitágult, a vize elfolyt, egyenesen Wonda szép fapáncéljára. Pillanatok kérdése, és túl is lesznek rajta.

Aztán viszont a gyerek dobálni kezdte magát, Leesha pedig felkiáltott fájdalmában.

Darsy is kiáltott, ő azért, mert látta, hogy Leesha hasa kitágul, amint apró kezek és lábak feszítik belülről. Olyan volt, mintha egy démon próbálná kiverekedni magát a testéből.

Leesha hasán friss zúzódások jelentek meg a régiek között.

– Látod? – kérdezte.

Darsy visszatartotta a lélegzetét, és hátralépett a rögtönzött kengyelek között.

– Nem, asszonyom.

A Mag vigye el! Annyira közel járt már.

– Segíts fel! – Leesha elkapta Wonda kezét. – Könnyebb lesz, ha gugolok.

Nekifeszült, próbálta kipréselni magából a gyereket.

Az ismét nekiveselkedett, belülről érkező ütései lórúgással értek fel. Leesha felüvöltött, elvesztette az egyensúlyát, de Wonda elkapta, és visszasegítette a párnákra.

– Ettől tartottam – mondta Amanvah. – Asszonyom, ki kell vágnom a gyereket.

Wonda azonnal közbelépett.

– Az kizárt!

Darsy kihúzta magát, hatalmas termetével Amanvah fölé tornyosult.

– Akkor sem, ha maga lenne a világ utolsó gyógyfűvésze.

– Leesha vah Erny am’Papiros am’Rönkösháza – mondta Amanvah.

– Everamra esküszöm, ne jussak a mennyekbe, ha nem az az egyetlen esélyed a túlélésre, hogy felváglak.

Wonda már a kezében tartotta a kését, és Leesha tudta, milyen sebesen forgatja, ha kell.

Ekkor azonban Amanvah olyat tett, amire Leesha ezer év alatt sem gondolt volna. Térdre ereszkedett, két tenyerét a földre fektette, és leszorította közöttük a homlokát.

– A vérre kérlek, amin osztozunk, asszonyom. Könyörgöm! Alának szüksége van rád. A Sharak Kának szüksége van rád. Muszáj hinned nekem.

– A vérre, amin osztoztok? – kérdezte Darsy. – Mi a Mag...?

– Csináld! – nyögte Leesha, miközben a baba tovább hánykolódott benne.

– Nem akarhatod, hogy... – kezdte Darsy.

– De igen, akarom, Baltás Darsy – csattant fel Leesha. – Jobban bánik nálad a késsel, és ezt te is pontosan tudod. Nyeld le a büszkeséged, és segíts neki!

Darsy megvetően nézett Amanvah-ra, de azért bólintott, miközben elővett pár követ a horaerszényéből.

– Elaltatlak titeket a babával.

Leesha a fejét rázta.

– Csillapítsd le a gyereket, de én éber maradok.

– Nincs már idő gyógynövényeket bevenni a fájdalomra – figyelmeztette Amanvah.

– Akkor kérek valamit, amire ráharaphatok – mondta Leesha.

Amanvah szeme körül ráncok futottak szét, ahogy elmosolyodott a fátyla mögött.

– Mérhetetlen a becsületed, Erny lánya. A fájdalom pusztán szél. Hajolj meg, mint a pálmafa, hagyd, hadd fújjon át a testeden!

Gyereksírás töltötte be a szobát. A pólyába csomagolt babát Wonda karjába nyomták, amíg Amanvah és Darsy befejezte a munkát. Darsy összevarrta a sebet, Amanvah pedig előkészítette a gyógyulást felgyorsító horamágiát.

Wonda mereven ült, mint az ifjú apák szoktak, rettegett, hogy túl erősen szorítja a gyereket, és összeroppantja. Lenézett az apró, halványbarna arcra, és Leesha tudta, hogy ez a fiatal nő akár meg is halna, hogy a babát biztonságban tudja.

Leesha karja meg-megrándult, a baba felé nyúlt volna, de tudta, hogy nyugton kell maradnia, amíg a munka véget nem ér. Egyelőre kis híján elegendő volt a tudat, hogy a gyereke egészséges, és biztonságban tudhatja. Kis híján.

– Mi lett? – kérdezte.

Wonda úgy kapta fel a fejét, mint egy álmodozáson kapott inas.

– Asszonyom?

– A gyerek! – könyörgött Leesha. – Fiú vagy lány?

Annyi minden múlt ezen a kérdésen. Ahmann Jardi zöldvidéki fiú örököse akár nyílt háborút is eredményezhetett volna Kráziával, de egy lány ugyanúgy célpont lett volna. Az egy pillanatig sem lehetett kérdés, hogy a kráziáiak maguknak akarják majd a gyereket, akármire esküdött is Amanvah. Az azonban, hogy *mikor* jelennek meg érte – rögvest vagy egy jó évtized elteltével –, Wonda következő szavaitól függött.

Wonda az egyik karjában tartotta a gyereket, a másikkal pedig félrehajtotta a pólyát.

– F... – Összehúzta a szemöldökét, alaposabban megnézte magának. Amikor végül felpillantott, egészen különös volt a tekintete. – A Mag vigyen el, ha tudom, asszonyom! Nem vagyok én gyógyfűvész.

Leesha hitetlenkedve nézett rá.

– Wonda, nem kell hozzá gyógyfűvésznnek lenni, hogy az ember tudja, mije van egy fiúnak, és mije van egy lánynak.

– Hát éppen ez az, asszonyom. – Wonda egészen rémültnek hatott. – Ennek a babának mindkettő van.

2. FEJEZET

Olíva

v. u. 334

ÉLETÉBEN TALÁN ELŐSZÖR LEESHA NEM TALÁLTA A SZAVAKAT. Csak bámult tátott szájjal, és száguldottak a gondolatai, miközben a gyerekek üvöltése betöltötte a szobát.

Nem volt példátlan, hogy egy baba mindkét nem testrészeivel rendelkezzen. A régi világ tudományával foglalkozó könyveiben olvasott ilyen esetekről, de egészen más volt egy élő gyereken látni.

A saját gyerekén.

Tarisa Wonda vállá fölélt kukucskált, aztán elakadt a lélegzete, és inkább félrefordult.

Leesha kinyújtotta a kezét.

– Hadd lássam!

Darsy elkapta a kezét, és visszahúzta az asztalra.

– Papíros Leesha, ha még egyszer megmozdulsz, mielőtt befejezzük, leszíjazzlak.

Kiáltás hallatszott az ajtóból, és amikor Leesha felnézett, rémálomszerű látvány tárult elé: Wonda egyik testőre hátrálva igyekezett kike-relni a nagyon mérges Papíros Elona útjából.

– Hé, Bekka! – kiáltotta Wonda. – Azt mondtam, senki sem jöhet be!

– Bocsáss meg, Wonda! – felelte Bekka. – Belecsípett a mellembé, és félrelökött.

– Másba is belecsípek, ha távol akarsz tartani a lányomtól! – figyelmeztette Elona. – Miért nem...?

A torkán akadtak a szavak, ahogy Wonda megfordult, és Elona megpillantotta a gyereket a karjában. Odaszaladt, már nyúlt érte, Wonda

azonban fürgén ellépett előle. Elona tekintete egy magúrt is megijesztett volna, Wonda azonban semmivel sem kevésbé félelmetes vicsorral nézett vissza rá.

– Odaadhatod – mondta Leesha, mire Wonda kénytelen-kelletlen hagyta, hogy Elona kivegye a kezéből a gyereket.

Leesha anyjának szemében könnyek csillogtak.

– A bőre, mint az apjáé, de a szeme a tiéd. – Elona félrehúzta a pólyát. – Fiú vagy...?

Mozdulatlanná merevedett, Amanvah gyógyító mágiájának fénye pedig felragyogott.

A hirtelen támadt erő olyan volt, mint fuldoklónak a friss levegő. Átszárguldott Leesha testén, beforrasztott minden sebet, és friss lendülettel töltötte el.

Amikor a fény kialudt, Leesha felegyenesedett.

– Ne menj még... – kezdte volna Darsy.

Leesha rá sem hederített.

– Wonda, vigyél az ágyhoz, légy szíves!

Wonda minden erőlködés nélkül felkapta, ölben a nagy, tollas ágyhoz vitte, és letette rá.

Leesha kinyújtotta a karját, Elona pedig átadta neki a gyereket. A baba nagy, kék szemmel nézett fel rá, Leesha pedig azonnal olyan mély szerelembe esett, hogy szabályosan beleremegett.

Nem Baltás Wonda az egyetlen, aki meghalna érted, drágaságom. Szánom azt, aki közénk próbál állni, legyen bár ember vagy démon.

Nyomott egy csókot a meseszép, tökéletes arcra, kiszabadította a babát a pólyából, és a mellére fektette úgy, hogy a bőre a bőrét érje, osztozzanak egymás melegségében. A gyerek keresgélni kezdett, Leesha pedig a mellét masszírozta, miközben az újszülött a bimbóhoz közelített. Az apró száj tágra nyílt, és Leesha gyorsan magára húzta, hogy mindenképpen szorosan tapadjon rá.

Hány anyát vezetett át ezen a mérföldkövön? Hány újszülöttet igazított az anyja mellére? Mindez semmiség volt ahhoz képest, hogy most személyesen élhette át ugyanezt, hogy látta, amint az ő tökéletes gyereke szopni kezd.

Felszisszent a szívás erejétől.

– Minden rendben? – kérdezte Darsy.

Leesha bólintott.

– Csak nagyon erős.

Tudta, hogy bármilyen fájdalmat el tudna viselni a gyereke érdekében.

Az elmúlt hónapok során annyiszor kellett féltenie a kicsi életét, most mégis itt volt. Élt. Biztonságban megszületett. Leesha elsírta magát boldogságában.

Előkerült Tarisa egy nedves ronggyal, és felitatta a verejtéket meg a könnyeket.

– Minden anya sír az első szoptatásnál.

A sírásra szüksége volt, hogy megkönnyebbüljön, de túl sok kérdés maradt megválaszolatlan ahhoz, hogy hosszú időre elengedje magát. Amikor már egyenletesebben lélegzett, megvárta, hogy Tarisa újra letörölgesse a szemét, aztán félrehúzta a pólját.

Wonda nem tévedett. A gyerek elsőre egészséges fiúnak tűnt, tökéletesen kifejlett fütyivel és herékkel. Amikor azonban Leesha felemelte a herezacskót, megpillantotta alatta az ugyancsak tökéletesen kifejlett puncit is.

Vett egy mély lélegzetet, hátrébb húzódott, és nekilátott az alaposabb vizsgálatnak. A baba nagy volt, annyira, hogy át sem juthatott volna a szülőcsatornán, csak ha kárt tesz benne és saját magában is. A műtét mindkettejük életét megmentette.

Erős is volt, és éhes is. Minden szempontból teljesen egészségesnek tűnt, azonban semmilyen további jel nem utalt rá, hogy fiú-e vagy lány.

Leesha feltette a rováos szemüvegét, és alaposabb vizsgálatba kezdett.

A gyerek aurája fényes volt – fényesebb, mint Arlenén és Bálás Ren-náén kívül bármelyik másik, amit Leesha valaha látott. Erős volt, és... vidám. A gyereket éppen olyan boldogsággal töltötte el a szoptatás, mint őt. Leesha szemébe megint könnyek szöktek, és gyorsan le kellett törölnie őket, mielőtt folytatta a vizsgálatot.

Egy újabb pillantás odalentre megerősítette az első diagnózist. Férfi és női szervek, egyaránt egészségesek és működőképeseek.

Wonda felé biccentett.

– Mindkettő.

– Hogy a Magban lehetséges ez egyáltalán? – kérdezte Elona.

– Olvastam róla – felelte Leesha –, bár a saját szememmel sosem láttam. Azt jelenti, hogy két petesejt volt jelen a megtermékenyítésnél, de az egyik felszívódott... – Leeshának elszorult a torka. – Az én hibám.

– Hogyhogy? – kérdezte Darsy.

– A mágia! – Leesha úgy érezte, mintha a nagy szoba falai hirtelen közelíteni kezdenének. – Túl sokat használtam. Akkor kezdődött, amikor Inevera meg én megküzdöttünk azzal az elmedémonnal az első

éjszakán, miután Ahmann és én... – Megnyúlt az arca, amikor végül teljes súlyával ránehezedett a felismerés. – Egybeolvasztottam őket.

– Egy nagy démonsart! – torkolta le Elona. – Azt nem tudhatod. Magad mondtad, hogy láttál már ilyet a könyveidben. Semmi okod azt gondolni, hogy a mágiának bármi köze van hozzá.

– Pedig van – erősködött Leesha. – Éreztem, amikor megtörtént.

– És ha te voltál? – vetette fel Wonda. – Inkább hagynod kellett volna, hogy egy démon elpusztítson?

– Nyilván nem – felelte Leesha.

– Bruna mindig azt mondta, hogy értelmetlen vádaskodni, amikor egy lázat kell leküzdeni – idézte fel Darsy. – Mindenki tökéletesen lát mindent...

– ...amikor visszatekint – fejezte be helyette Leesha.

– Én is ugyanazokat a könyveket olvastam, mint te – folytatta Darsy.

– Az is bennük van, hogyan lehet kezelni az ilyet.

– Kezelni? Az mégis mit jelent? – kérdezte Elona. – Van valami gyógynővény, amitől benő a lyuka vagy leszárad a fütyköse?

– Nyilván nem. – Darsy vállat vont, közben nem vette le a szemét a gyerekről. – Csak... választunk egyet. Egy ilyen jóképű lányt simán el lehet adni fiúnak.

– És egy ilyen csinos fiút simán el lehet adni lánynak – kontrázott Elona. – Ezzel aztán semmit sem kezelünk.

– Na ja. – Darsy a műtőasztal felé intett az állával, ahol Amanvah még mindig dolgozott. – Viszont ha ehhez hozzáteszünk pár öltést meg nyisszantást...

– Wonda! – szólt Leesha.

– Igen, asszonyom?

– Ha rajtam kívül bárki meg akarja műteni ezt a gyereket, azonnal lödd le!

Wonda karba fonta a kezét.

– Igenis, asszonyom!

Darsy felemelte a kezét.

– Én csak...

Leesha legyintett az ujjával.

– Tudom, hogy nem akarsz rosszat, Darsy, de az a gyakorlat barbarizmus volt. Nem fogunk semmiféle műtéttel próbálkozni, csak ha a gyerek élete veszélybe kerül. Világos voltam?

– Igen, asszonyom – bólintott Darsy. – De az emberek meg fogják kérdezni, hogy fiú-e vagy lány. Mit mondjunk nekik?

Leesha Elonára pillantott.

– Ne tőlem várj választ! – tiltakozott az anyja. – Én mindenkinél jobban tudom, hogy nincs beleszólásunk az ilyesmibe. A Teremtő akarata az a Teremtő akarata.

– Jól mondja, Erny asszonya. – Amanvah is csatlakozott hozzájuk a műtőasztaltól. Még véres kezét Leesha felé mutatta. – Itt az idő, asszonyom. A szülés pillanatánál nincs alkalmasabb a kockavetésre.

Leesha fontolóra vette a dolgot. Ha engedi Amanvah-nak, hogy elvesse az alagai horáit a szülés vérrel keveredő testnedveiben, azzal megmutatja neki a saját és a gyerek jövőjét is. Még ha a nő teljesen nyílt is lesz – márpedig a dama'tingek nem erről híresek –, kellemetlenül sok múlik azon, hogyan fogalmazza meg, amit lát. Mindig megőriz majd titkokat, olyan információkat, amikre Leeshának óriási szüksége van.

De Amanvah aurájába arannyal írták, mennyire fontos neki a gyerekek – a féltestvére – sorsa. Alig várta, hogy elvethesse a kockákat a védelmében.

– Vannak feltételeim – mondta Leesha. – És nem képezik alku tárgyát.

Amanvah meghajolt.

– Bármit megteszek.

– Thézai nyelven mondd el az imát!

– Természetesen – bólintott Amanvah.

– Mindent, amit látsz, elmondasz nekem, és csakis nekem – folytatta Leesha.

– Hékás, én is látni akarom! – tiltakozott Elona, de Leesha egy pillanatra sem vette le a tekintetét Amanvah-ról.

– Úgy lesz, asszonyom – mondta Amanvah.

– És ez a megállapodás örökre szól. Ha húsz év múlva kérdésem lesz arról, amit láttál, teljes részletességgel és habozás nélkül felelsz.

– Everamra esküszöm – jelentette ki Amanvah.

– A helyükön hagyod a kockákat, amíg másolatot készítünk a dobásról, hogy megtarthassam magamnak.

Amanvah most már elbizonytalanodott. Egyetlen kívülálló sem tanulmányozhatta a dama'tingek alagai horáit, nehogy kísérletet tegyenek a kockafaragásra. Inevera Amanvah fejét véteti, ha most elfogadja ezt az ajánlatot.

Egy pillanat elteltével aztán a papnő mégis bólintott.

– Vannak agyagkockáim, azokat rögzíthetjük úgy, ahogyan megállapodtak.

– És megtanítasz rá, hogyan olvashatom őket – mondta Leesha.

A szobára csend ereszkedett. Még a kráziai szokásokban járatlan, idősebb nők is érzékelték, mennyire vakmerő a kérés.

Amanvah összehúzta a szemét.

– Rendben.

– Mit láttál, amikor Angiers-ben kockát vetettél a gyerekek? – kérdezte Leesha.

– A legelső dolgot, amire anyám megtanított, hogy keresnem kell – felelte Amanvah.

Leesha rovásos petákokat helyezett el az elegáns, régi bútordarab körül, amit műtőasztalnak használtak. A rovások működésbe léptek, és mindkét oldalról kizárták a hangot, miközben ő és Amanvah közelebb hajoltak, hogy a világító kockákat tanulmányozzák.

Amanvah egyik hosszú, festett körmével egy jellegzetes szimbólumra mutatott.

– Ka.

Kráziai nyelven ez azt jelentette, „egy” vagy „első”. Újabb szimbólum következett.

– Dama.

„Pap.” És egy harmadik:

– Sharum.

„Harcos.”

– Első... pap... harcos... – Leeshának fennakadt a szeme. – Shar’-Dama Ka?

Amanvah bólintott.

– A „dama” papot jelent – mondta Leesha. – Ezek szerint a gyerek fiú?

Amanvah a fejét rázta.

– Nem feltétlenül. Valójában bármilyen egyházi személyre vonatkozhat a szó. Azért semleges, hogy a Hannu Pashban mindkét nemet így szólíthassák.

– Tehát a gyerekek a Szabadító? – kérdezte hitetlenkedve Leesha.

– Ennyire nem egyszerű – magyarázta Amanvah. – Tisztában kell lenned vele, asszonyom, hogy a kockák csak a lehetőségeinket mutatják meg, de a legtöbbből aztán nem lesz semmi. – Újabb szimbólumra mutatott. – Irrajesh.

– Halál – fordította Leesha.

Amanvah bólintott.

– Mint látod, a kocka csúcsa északkelet felé mutat. A korai halál a leggyakoribb a gyerek lehetséges jövői közül.

Leesha állkapcsában megfeszültek az izmok.

– Abból pedig nem lesz semmi, ha rajtam múlik.

– Vagy éppen rajtam – tette hozzá Amanvah. – Everamra és a menyekre mondom, nem létezik súlyosabb bűn, mint ártani annak, aki talán mindannyiunkat megmenthet. Ala. – A következő kockára mutatott, amely átlósan hevert az irrajesht színe felé. – Még ha a világ pusztulását kockáztatjuk is.

Leesha próbálta emésztetni a szavakat, de ez így túl sok volt. Inkább témát váltott.

– Mit tesz majd a néped, ha megtudják, hogy a gyerek se nem fiú, se nem lány?

Amanvah közelebb hajolt, nemcsak a nagy szimbólumokat tanulmányozta, de többtucatnyi kicsit is a kockák széle mentén.

– Beleroskadnak a hírbe. Túl veszélyes egyelőre bejelentést tenni a gyerek jövőjéről, anélkül viszont sokan úgy gondolják majd, hogy Everam ezzel mutatta meg, milyen lesújtó véleménnyel van a rönkösházi törzsről.

– Ürügyet találnak majd rá, hogy leszámoljanak a békével, amit Ahmann meg én teremtetünk.

– Mármint azok, akiknek még ürügyre van szükségük, miután Jeph fia letaszította a Szabadítót egy szikláról. – Amanvah közelebb hajolt, hogy alaposabban megnézzon pár kockát. – Látod ezt itt? – Egy, a csoport felé forduló szimbólumra mutatott. – Ting.

„Nó.” Végighúzta az ujját a kocka élén, aztán folytatta a mozdulatot, hogy megmutassa, hogyan szeli át a vonal az irrajesht.

– Kisebb lesz a felzúdulás, ha bejelented, hogy a gyerek lány.

Mire Leesha és Amanvah végzett, a gyereket megfürdették és tisztába tették. Elona egy széken bóbiskolt, a babával a karjában. Wonda óvón magasodott fölējük, Darsy pedig feszülten járkált fel-alá a szobában. Tarisa időközben lehúzta a véres ágyneműt, frisset tett fel helyette, és most éppen fürdőt készített.

– Lány – jelentette be hangosan Leesha, amikor kilépett a csendróvasok mögül.

Darsynak földbe gyökerezett a lába. Elona felriadt.

– Mi van?

Leesha a rovásos szemüvegén át hunyorogva figyelte az előtte összegyűlő nők auráját.

– Ami az ezen a szobán kívül lévőket illeti, az imént egy egészséges lánynak adtam életet.

– Igen, asszonyom – mondta Wonda. – De magad mondtad, hogy a babát éjjel-nappal öröknek kell körülvenniük. Egy pelenkázásnál előbb-utóbb valamelyik észreveszi a bakit. – Az aurája elszíneződött az aggodalomtól. – Ha már itt tartunk...

Leesha elnevette magát.

– Grófnői rendelettel mentelek fel a pelenkázás alól, Baltás Wonda. Nem szívesen vesztegetném fenéktörlésre a tehetségedet.

Wonda kifújta a levegőt.

– A Teremtőnek hála!

– Személyesen olvasom majd a személyzet minden tagjának és minden olyan őrnék auráját, aki a lányom közelébe mehet. – Leesha Tarisára pillantott. – Aki nem megbízható, az mehet máshová munkát keresni.

A cseléd aurája felvillant a félelemtől. Leesha sóhajtott. Tudta, hogy ez lesz, de attól még nem volt könnyebb.

– Szólunk Vikának és Jizellnek is – mondta. – Mindannyiunknak rajta kell tartanunk a szemünket, hátha az állapota miatt váratlan egészségügyi problémái támadnak.

– Természetesen – bólintott Darsy.

– Ha szóltok Jizellnek, akkor anya is tudni fog róla – figyelmeztette őket Wonda.

Jizellből Pether herceg uralkodói gyógyfűvésze lett, és közvetlenül Araine hercegnőnek jelentett.

Leesha tekintete találkozott Tarisáéval.

– Gyanítom, így is, úgy is megtudja. Akkor már jobb, ha tőlem.

– Ez rá is vonatkozik? – Darsy Amanvah-ra mutatott.

– Igen. – Amanvah aurája hűvös és sima maradt. Jogosnak találta a kérdést. – Nem hazudok anyámnak, és nem is tartok tőle vissza információkat, de azonosak az érdekeink. A Damajah számára különösen fontos, hogy biztonságban tudja ezt a gyereket, és talán csak ő tudja megakadályozni, hogy a bátyám elrabolja vagy megölessen.

Elona már nyitotta is a száját, de Leesha véget vetett a vitának.

– Megbízom benne. – Megint Amanvah felé fordult. – Továbbra is itt szálltok meg Sikvah-val?

Amanvah a fejét rázta.

– Köszönöm a lehetőséget, asszonyom, de mostanra elég szoba épült fel nagytiszteletű férjem házában, hogy beköltözhessünk. Miután anynyi időt töltöttem fogságban, szeretnék a saját fedelem alatt lenni a saját családommal...

– Ez természetes. – Leesha Amanvah hasára fektette a kezét. A nőnek a szava is elakadt a csodálkozástól. – De meg kell értened, hogy most már mi is a családod vagyunk. Háromszorosan köt bennünket a vér.

– Háromszorosan – nyugtázta Amanvah, majd ő is megérintette Leesha hasát.

Alig pár hónappal korábban egy ilyen intim gesztus még elképzelhetetlen lett volna. Különös, de néha a közös fájdalom megteszi azt, ami boldogabb időkben nem sikerült.

– Ez meg mit jelentsen? – kérdezte Darsy, miután Amanvah kilépett a szobából.

– Azt, hogy Amanvah és Sikvah Rojer gyerekeit várják – felelte Leesha. – Aki nem ugrik, ha valamelyikük akar tőle valamit, annak ajánlom, hogy piszok jó oka legyen rá.

Darsy egészen a haja vonaláig húzta fel a szemöldökét, de bólintott.

– Igenis, asszonyom.

– Most pedig, ha mindenki megbocsát – mondta Leesha –, szeretném letenni a lányomat a bölcsőjébe, aztán megfürödni végre.

Darsy és Wonda az ajtó felé indult, Elona azonban elidőzött még, az aurájában látszott, mennyire nem szeretné átadni a gyereket.

– Az éjre már, anya – szólta Leesha –, egy óra alatt többet foglalkoztál azzal a gyerekekkel, mint velem egész életemben.

– Neki még nincs akkora szája, mint neked. – Elona lenézett az alvó babára. – A mázlista kis dög. Én vezethettem volna ezt a várost, ha pöcörővel születek.

– Nagyszerű férfi lett volna belőled – nyugtázta Leesha.

– Nem férfi – rázta a fejét Elona. – Azt sosem akartam. Csak hogy legyen pöcöröm is. Steave egyszer faragott nekem fából. Fényesre csiszolta, és azt mondta, ez is megteszi, ha nincs otthon másik.

– Teremtőm! – sóhajtotta Leesha, de Elona rá sem hederített.

– Nekem szánta, de aztán apád volt az, aki nagyon szerette, amikor...

– A Mag vigyen el, anya! – csattant fel Leesha. – Ezt direkt csinálod! Elona elnevette magát.

– Még szép, te lány! Folyamatos karbantartásra volt szükségem, hogy még véletlenül se nyeljek karót.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Leesha a tenyerébe temette az arcát. Elona végül megadta magát, és engedte, hogy a lánya elvegye tőle a gyereket.

– Csak annyit akarok mondani, hogy a Papíros nők éppen elég tüzesek tudnak lenni farok nélkül is.

Leesha ezen már mosolygott.

– Az egyszer biztos.

– Milyen nevet adsz neki? – kérdezte Elona.

– Olíva – felelte Leesha.

– Mindig is csodálkoztam rajta, hogy ez miért női név – fűzte hozzá Elona. – Végül is az olívának magja van.